

indsat som Kasseembedsmand efter § 13 og har overdraget mit Embede efter § 13 til min Efterfølger. Der staar ikke noget som helst aggressivt eller ubehageligt i § 13. Der staar kun, at Embedsmanden, naar han bliver indsat, skal have alle Embedets Dokumenter og dets Kasse, og at den afgaaede Embedsmand selvfølgelig skal have Ansvaret for alt, hvad der er foregaaet til den Dag, han aftræder. Og saa staar der, at denne Overleverelse og Overtagelse skal manifesteres i et Dokument i 3 Eksemplarer, det ene faar den afgaaende, det andet faar den tiltrædende, og eet Eksempel gaar op i Ministeriet. Alt dette er fuldkommen nødvendigt, og hvis 13 ikke er en Trykfejl i Stedet for 12 — i § 12 slutter det, der handler om Kaution —, er jeg fuldstændig uenig med Lovforslagets § 10. Den omtalte § 13 bør bibeholdes ogsaa for Postvæsenets Vedkommende.

Saa ønsker jeg endelig, inden jeg slutter, at sige, at en af de smukkeste Sætninger, som findes i Betænkningen, en Sætning, som gør den paagældende Administration den største Ære, er den Sætning, hvori der tales om, at man har tænkt paa at indsatte en Auditør ved Postvæsenet, men har opgivet det. At dette er opgivet, motiveres med nogle overmaade kønne Ord af Postvæsenets Repræsentanter, det vil sige Formanden for ikke en, men flere af Personalets Organisationer, der sad i det Underudvalg, for hvilket det ærede Medlem fra Lyngby (Abrahamsen) var Formand — det ærede Medlem, som selv har været Formand for sin Organisation, ligesom jeg har været det for min —, og hvori der sad Kommissionens to Sekretærer, af hvilke den ene har været Formand for Postpersonalets Organisation og de fire Etagens samlede Organisation. Det er til den største Ros for en Administration, at et Udvalg, hvori disse Organisationsledere har siddet, kan sige, at Generaldirektoratet har benyttet Straffemidlerne paa en Maade, der som Regel er præget af Humanitet og menneskelig Forstaaelse, og at man er ængstelig for, at den mere menneskelige Forstaaelse skulde blive skudt til Side for en strengere juridisk Opfattelse. Jeg vil gerne have Lov til her i Rigsdagen, hvor vi ikke altid er lige behagelige mod Administrationen, at understrege den virkelig værdifulde Kompliment, som er givet Postadministrationen af dets Personale ved Personalets Organisationsledere. Jeg skal tilføje, at naar jeg har underskrevet paa og selvfølgelig staar ved, at man kunde tænke sig Indførelsen af en disciplinær Domstol som en Betyggelse, er det kun, fordi det

har faaet den overmaade vage Formulering, det har faaet. Jeg ønsker ved denne Lejlighed at sige, hvad jeg har sagt flere Gange før i dette Ting, at i og for sig har jeg ikke blot ikke nogen kvalificeret Tillid til disse disciplinære Domstole, men jeg har overhovedet ikke nogen Tillid til disse Domstole saa lidt som til nogen anden special Domstol. Jeg tror ikke paa, at den medansatte, som gaar ind i en disciplinær Domstol, hvor han træffer overordnede, kan beholde Ryggen rank som Repræsentant for sine ligestillede medansatte.

Efter at jeg saaledes har gennemgaaet de enkelte Ting, som har særlig Interesse for mig i Kommissionsbetænkningen og Lovforslaget, vil jeg slutte med at sige nogle faa Ord om Bekostningen. Det er for mig givet, at denne Omordning vil blive besparende i det lange Løb, ogsaa i Retning af Personale. Men det er ikke for mig det vigtigste; Tjenestemænd i deres Egenskab af Tjenestemænd har aldrig i særlig høj Grad haft min Interesse. Jeg har altid ønsket, at deres Egenskab af Statens Arbejdere saa lidt som muligt gjorde dem til en Tjenestemandsklasse for sig. Jeg har ønsket, at alt, hvad der hedder Særstilling, Særtegn og Særrettigheder, skulde falde bort i saa vidt Omfang som muligt, men saa meget mere interesserer det mig, naar det almene og det for alle Borgere fælles tilstræbes for Tjenestemandgruppen, nemlig at Ansvar og Arbejde skal følges ad, at Kontrol og Styrelse skal samles i samme Toppunkt, at intet Arbejde skal gøres to Gange, og at Formaliteter ikke maa sinke det daglige Livs Trafik, at Enkeltmands Vilkaarlighed ikke fører til flere Misbrug, end denne Vilkaarlighedernes Verden i det hele medfører, og at Tjenestemandens Retsstilling bedømmes ud fra almenmenneskelige og almenborgerlige Synspunkter. Hvad det saa koster at gennemføre en saadan Tjenestemandordsning, det koster det, og de Bekostninger, som er nødvendige dertil, maa til. Det har altid været min Anskuelse, at et saadant enkelt System i Virkeligheden er det mest besparende, og det har været mig meget kært at se, at ved den første Etat, der omorganiseres under fuld Samstemning mellem Etagen selv og dem, der ønsker den omorganiseret, viser det sig rigtigt, at det medfører en Besparelse.

Men det er dog ikke dette, der for mig er det afgørende, men det, at Resultatet af Kommissionens Betænkning er blevet en virkelig Demonstration af, hvorledes man kan gennemføre en enkel Administration.